

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2618200169
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2618200169.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Dominiky Horváthovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX. apríla XXXX, trvalo bytom B., C. D. E. F. G., H. XXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52635970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36234176, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47234679, o zaplatenie 819 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica z 9. septembra 2021 č. k. 3Csp/5/2018-201, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 819 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 819 eur od 11.12.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, v znení účinnom do 30.4.2014 (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“); § 37, § 39, § 41, § 52 ods. 1 až 4 a ods. 8, § 53 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej aj „O.z.“), poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ust. O.z., v rozhodnom znení. Vecne dôvodil, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie 25.1.2018 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 819 eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca dňa 9.11.2013 uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu, ktorej predmetom bolo financovanie motorového vozidla Škoda Octavia Diesel II 1.9 TDI Elegance. Zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti a priečila sa predpisom na ochranu spotrebiteľa, žalobca podal žalobu na Okresný súd Senica o zaplatenie 1.284,16 eur, čo malo predstavovať bezdôvodné obohatenie, nakoľko žalobca považoval úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný uvedenú čiastku zaplatil, čím uznal svoj záväzok voči žalobcovi a tým aj rozpor zmlúv so zákonom. Žalobca však v súvislosti so zmluvou plnil na účet žalovaného viac ako pôvodne žadoval, preto žalovaného vyzval na vrátenie zvyšnej časti bezdôvodného obohatenia vo výške 2.512,88 eur, ktorú čiastku následne po komunikácií so žalovaným znížil na sumu 2.168,88 eur. Z uvedenej sumy žalovaný uhradil iba 1.349,88 eur, čiastku 819 eur žalovaný odmietol uhradiť. Predmetná kúpna zmluva

obsahovala dohodnutú kúpnu cenu 6.034 eur, časť kúpnej ceny 1.370,60 eur žalobca uhradil v hotovosti, zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 4.663,40 eur mala byť zaplatená prostredníctvom úveru zo zmluvy o úvere č. 13005482 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný však do úverovej zmluvy v časti „Celková výška úveru“ vpísal čiastku 5.482,40 eur, ktorá nepredstavuje reálne poskytnutý a ani žalobcom žiadaný úver na doplatenie kúpnej ceny za vozidlo. Žalovaný do celkovej výšky úveru započítal nešpecifikované náklady, predstavujúce poplatok za poskytnutie úveru a v rozpore so zákonom tak umelo znížil výslednú výšku RPMN. V žalobe žalobca poukázal na konštantnú súdnu prax, z ktorej je jednoznačné, že výška poskytnutého úveru predstavuje len výšku doplatku kúpnej ceny za motorové vozidlo uvedenú v kúpnej zmluve, akékoľvek započítavanie nákladov a poplatkov do celkovej výšky úveru odporuje právnej úprave. Žalovanú sumu 819 eur žalobca vypočítal nasledovne: 8.116,44 eur ako celková čiastka zaplatená žalobcom - 4.663,40 eur ako istina úveru predstavujúca doplatok kúpnej ceny, výsledná suma 3.453,04 eur - 1.284,16 eur ako žalovaná čiastka bezdôvodného obohatenia, ktorá bola žalovaným uhradená, zvyšok bezdôvodného obohatenia vo výške 2.168,88 eur - 1.349,88 eur ako čiastka, ktorú žalovaný doplatil po výzve žalobcu, neuhradená čiastka je tak 819 eur, ako zostatok bezdôvodného obohatenia.

Súd vo veci vydal Platobný rozkaz č. k. 3Csp/5/2018-16 z 20.3.2018, proti ktorému žalovaný podal odpor. Žalovaný v odpore namietal, že si voči žalobcovi splnil svoju povinnosť už v predchádzajúcom konaní vedenom na OS Senica pod sp. zn. 5Csp/83/2017, kedy na základe Platobného rozkazu uhradil sumu 1.284,16 eur spolu s príslušenstvom, čím vzniká prekážka res iudicata. Na základe žalobcovej ďalšej mimosúdnej výzvy žalovaný uhradil žalobcovi zvyšnú sumu presahujúcu istinu, t. j. 1.349,88 eur, ktorej výšku na základe e-mailovej komunikácie s právnym zástupcom žalobcu, mu riadne odôvodnil. Žalovaný nesúhlasil s výškou poskytnutého úveru, ktorú uvádza žalobca, a to sumou 4.663,40 eur, smerodajná je v tomto prípade celková výška úveru, konkrétne ide o 5.482,40 eur. Žalovaný svoje tvrdenie preukazuje faktúrou (č.l. 28) dodávateľa Autocentrum AAA AUTO, a.s. adresovanou odberateľovi/žalobcovi, kde celková suma na úhradu predstavuje 6.853 eur, z ktorej sumy 1.370,60 eur predstavuje časť kúpnej ceny vozidla uhradenej klientom v hotovosti pri podpise zmluvy a suma 5.482,40 eur predstavuje celkovú výšku úveru uhradenú bankovým prevodom. Vzhľadom k tomu, že žalobca do dnešného dňa uhradil sumu 8.116,44 eur, ktorá nie je medzi zmluvnými stranami sporná a bol mu poskytnutý úver vo výške 5.482,40 eur, rozdiel medzi uvedenými sumami je vo výške 2.634,04 eur. Sumu 1.284,16 eur žalovaný žalobcovi uhradil na základe vydaného platobného rozkazu z 29.9.2017 sp. zn. 5Csp/83/2017, sumu 1.349,88 eur mu uhradil na základe jeho mimosúdnej výzvy, čo potvrdil aj žalobca. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že svoj záväzok si voči žalobcovi riadne splnil. Súd uznesením zo dňa 7.12.2018 (pod č. k. 3Csp/5/2018-29) konanie zastavil. Na odvolanie žalobcu odvolací súd (uznesením Krajského súdu v Trnave z 28.1.2020 č. k. 9Co/103/2019-50) napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného poukázal najmä na skutočnosť, že žalovaný v odpore nenamietal skutkové tvrdenia žalobcu, tvrdenie, že výška úveru bola 4.663,40 €, je potom v súlade s ustanoveniami CSP nesporné. V písomnom vyjadrení z 30.9.2020 poukázal na ustálenú rozhodovaciu súdnu prax Najvyššieho súdu SR, kedy za spotrebiteľský úver možno považovať len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré veriteľ poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával. Umelé navyšovanie úveru rôznymi nešpecifikovanými poplatkami a službami je potrebné posúdiť ako nekalé obchodné praktiky, žalovaný využívajúc svoje silnejšie vyjednávacie postavenie v zmluvnom vzťahu si „nadiktoval“ obsah zmluvy, ktorý nekorešponduje skutočnosti a skutočne poskytnutým plneniam. Žalobca žiadal o úver iba na doplatenie vozidla, pokiaľ ide o doplnkové služby o tieto žalobca nemal záujem, avšak predajcom vozidla mu bolo uvedené, že sú podmienkou na získanie úveru. Žalobca teda nemal možnosť odmietnuť tieto doplnkové služby, ale bol nútený tieto prijať. Právny úkon je neplatný, ak nebol urobený slobodne a vážne. Ak nie je platná dohoda o poskytnutí doplnkových služieb nemôže byť platná ani dohoda o poskytnutí tej časti úveru, ktorým sa mali financovať tieto doplnkové služby. Úver preto predstavuje iba sumu, ktorú žalobca slobodne a vážne žiadal na doplatenie kúpnej ceny motorového vozidla. Žalobca teda nedobrovoľne, pod vplyvom obchodných nekalých metód a praktík, musel súhlasiť aj s poskytnutím doplnkových služieb, ktoré mali byť financované prostredníctvom úveru, tento postup nielenže odporuje zákonu o ochrane spotrebiteľa, ale aj ustanoveniam Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil tento stav veci: Okresný súd Senica platobným rozkazom pod č. k. 5Csp/83/2017-28 z 29.9.2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.284,16 eur spolu s úrokom z omeškania. Na základe úverovej zmluvy č. SUA 13/005482 z 9.11.2013 žalovaný poskytol žalobcovi úver na financovanie osobného vozidla zn. Škoda Octavia Diesel II 1.9 TDI Elegance v celkovej výške 5.482,40 eur, konečná cena (vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb)

predmetu financovania bola 6.853 eur vrátane DPH, časť kúpnej ceny vozidla uhradená klientom v hotovosti pri podpise zmluvy bola 1.370,60 eur, poplatok za poskytnutie úveru (uhradený klientom v hotovosti pri podpise zmluvy) bol 205,59 eur. Ročná úroková sadzba bola 38,295098 %, RPMN 48,43 %, priemerná hodnota RPMN 23,52 %, celkové náklady spotrebiteľa 10.511,83 eur, celková čiastka splatná spotrebiteľom 15.994,23 eur, konečná splatnosť úveru bola 7.11.2020, mesačná splátka 187,96 eur, dátum prvej mesačnej splátky 7.12.2013, počet splátok 84. Kúpnu zmluvou z 9.11.2013 predávajúci Autocentrum AAA AUTO, a.s. Bratislava predal žalobcovi ako kupujúcemu motorové vozidlo Škoda Octavia za dohodnutú kúpnu cenu 6.034 eur vrátane DPH, časť kúpnej ceny vo výške 1.370,60 eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny 4.663,40 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru, na základe zmluvy o úvere č. 13005482 uzatvorenej medzi kupujúcim a Home Credit Slovakia, a.s. Piešťany. Z prehľadu platieb klienta - žalobcu (č.l. 8) súd zistil, že zaplatil žalovanému celkom sumu 8.116,44 eur. Listom z 28.11.2017 (č.l.7) vyzval právny zástupca žalobcu žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia v sume 2.512,88 eur najneskôr do 10.12.2017. Faktúrou č. FVBA1130 _ 131792 (č.l. 28) dodávateľ Autocentrum AAA AUTO, a.s. Bratislava žalobcovi vyfakturoval predaj osobného automobilu Škoda Octavia 1.9 TDI v sume 6.853 eur, pričom cena vozidla s DPH bola 6.034 eur, zvyšok sumy tvorili čiastky za príprava vozidla k predaju + služba, CARLIFE Garance, balíček povinnej výbavy, čierne koberce do auta. Z výpisu z účtu žalovaného (č.l. 90-91) súd zistil, že predajcovi vozidla AAA AUTO, a.s. Bratislava žalovaný poukázal dňa 13.11.2013 sumu 5.276,81 eur a 3.12.2013 sumu 3.741,05 eur. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní poukázal na ustanovenia úverovej zmluvy bodu 2. 2.1, podľa ktorého je predmetom financovania motorové vozidlo vrátane prípadných doplnkových služieb, tieto však nikde nie sú špecifikované, ani mechanizmus navyšovania ceny úveru. Z tohto dôvodu, tiež podľa bodu 3. 3.3 zmluvy možno považovať úverovú zmluvu len ako žiadosť o úver pričom by teda mohlo prísť k navyšovaniu ceny úveru hocakým spôsobom bez konkrétneho mechanizmu. O navýšení ceny úveru žalobca nedostal žiadne informácie v priebehu uzatvárania zmlúv, ktoré sú obe uzavreté v jeden deň. Ide o zmluvné dojednanie, ktoré má charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, zmluva bola predchystaná, formulárová, nebola teda individuálne dojednaná. V tomto smere je dôkazné bremeno na žalovanom. Ďalej poukázal aj na ustanovenie § 52 ods. 8 O.z., podľa ktorého sa jedná o nevyžiadané plnenie. Výsluchom žalobcu mal súd preukázané, že si bol kúpiť auto v spoločnosti AAA AUTO, auto si našiel cez internet, u predajcu čakal od 8.00 do 20.00 hod., dohodli sa, že kúpnu cenu bude platiť aj z úveru. Dokiaľ neboli podpísané papiere nebolo mu umožnené sa na auto ani pozrieť. O 20.00 hod. ho zavolała pani do kancelárie, pričom mala nachystané dve kôpky na podpis, jednu podpísal a druhú mu odovzdala, až potom dostal kľúče od auta. Žalobca uviedol, že im veril, bol už unavený, veľmi to neštudoval, pani mu k listinám nič nevysvetľovala, o doplnkové služby nežiadal, chcel len auto.

Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil súd prvej inštancie ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Medzi žalobcom a žalovaným došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa ustanovení Obchodného zákonníka, ktorý však svojim charakterom spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru v zmysle ZoSÚ. Táto zmluva je aj zmluvou spotrebiteľskou v zmysle príslušných ust. O.z., nakoľko žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. O.z., pričom žalobca mal v zmysle § 52 a nasl. O.z. postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Medzi stranami nebolo sporné, vzhľadom na právoplatne skončené konanie pred Okresným súdom Senica vedené pod sp. zn. 5Csp/83/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia, že predmetný úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov. Sporná medzi stranami zostala výška bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia zvyšnej časti bezdôvodného obohatenia v sume 819 eur. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca ako kupujúci uzavrel kúpnu zmluvu s predávajúcim Autocentrum AAA AUTO, a.s. Bratislava, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla Škoda Octavia, kúpna cena bola dohodnutá vo výške 6.034 eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 1.370,60 eur bola predávajúcemu zaplatená žalobcom pri podpise zmluvy, zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 4.663,40 eur, mala byť zaplatená prostredníctvom úveru, na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Predávajúci dňa 9.11.2013 vystavil faktúru č. FVBA1130 _ 131792, do ktorej okrem predmetu kúpy motorového vozidla Škoda Octavia, ktorého kúpna cena je vo faktúre špecifikovaná na sumu 6.034 eur, zahrnul aj ďalšie tovary a služby špecifikované ako príprava vozidla k predaju + služba v cene 191 eur, CARLIFE GARANCE v cene 565 eur, balíček povinnej výbavy v cene 48 eur, čierne koberce do auta v cene 15,40 eur, centové vyrovnanie -0,40 eur. Na základe uzavretej úverovej zmluvy č. SUA 13/005482 sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver v celkovej výške 5.482,40 eur na účely

kúpy motorového vozidla špecifikovaného v bode 2 zmluvy, vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom, pričom konečná cena predmetu financovania bola 6.853 eur, poplatok za poskytnutie úveru (uhradený klientom v hotovosti pri podpise zmluvy) bol 205,59 eur. Žalobca v súvislosti so zmluvou o úvere zaplatil žalovanému čiastku 8.116,44 eur. Z výsluchu žalobcu vyplynuli závažné pochybnosti o tom, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy postupoval v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, žalobca uviedol, že čakal od 8.00 do 20.00 hod. u predajcu, dohodli sa, že kúpnu cenu bude platiť aj z úveru, pokiaľ neboli podpísané papiere nebolo mu umožnené sa na auto ani pozrieť, zmluvu podpisoval o 20.00 hod. s tým, že predajcovi veril, bol už unavený, veľmi to neštudoval, pani mu k listinám nič nevysvetľovala, o doplnkové služby nežiadal, chcel len auto. Uvedený postup žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľského úveru, kedy žalobca po niekoľko hodinovom čakaní chcel kúpiť auto, na financovanie ktorého potreboval úver, bol spôsobilý negatívne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe. I keď mal žalobca k dispozícii informácie v písomnej podobe, zo strany dodávateľa neboli vytvorené podmienky na to, aby sa s týmito informáciami v potrebnom rozsahu a zrozumiteľným spôsobom oboznámil - únava, časová tieseň. Z výpovede žalobcu je zrejmé, že si našiel auto na internete, ktoré chcel zakúpiť, o doplnkové služby nemal záujem, tieto mu ani neboli pri podpísaní zmluvy riadne ponúknuté a špecifikované, auto pred kúpou nemal možnosť prehliadnuť. Predmetom kúpnej zmluvy bol predaj motorového vozidla Škoda Octavia za kúpnu cenu vo výške 6.034 eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 1.370,60 eur bola predávajúcemu zaplatená žalobcom pri podpise zmluvy, zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 4.663,40 eur mala byť zaplatená prostredníctvom úveru, na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. V úverovej zmluve bola však dohodnutá už celková suma úveru 5.482,40 eur, pričom predmet financovania vrátane ďalších účtovaných služieb bol v sume 6.853 eur. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by vopred pred podpísaním zmluvy náležitým spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval žalobcu o celkovej výške poskytnutého úveru a jeho náležitostiach, či vysvetlil, že predmetom financovania sú okrem kúpy vozidla aj doplnkové služby a z čoho tieto pozostávajú. Žalovaný tak navýšil celkovú výšku úveru o 819 eur, pričom nepreukázal, že by takémuto dojednaniu predchádzala dohoda strán. Žalovaný nepreukázal, že by žalobca požiadal o poskytnutie doplnkových služieb, že si ich zvolil, že v súvislosti s nimi žiadal, aby boli financované z prostriedkov úveru. Konanie žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle ust. § 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj neplatný právny úkon podľa § 39 O.z., nakoľko navýšenie úveru o 819 eur nebolo pri uzatváraní úverovej zmluvy dohodnuté určite a zrozumiteľne. Plnenie žalobcu žalovanému za navýšenie úveru na doplnkové služby k motorovému vozidlu vo výške 819 eur je plnením z neplatného právneho úkonu a na strane žalovaného preto došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí v zmysle ust. § 451 O.z. vrátiť. Ostatné plnenia žalobcu žalovanému nad rámec poskytnutého úveru z dôvodu, že predmetný úver bol už posúdený v inom konaní ako bezúročný a bez poplatkov, žalovaný už žalobcovi uhradil a tieto neboli predmetom tohto sporu. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy ako aj úrokov z omeškania vo výške určenej v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. s účinnosťou od 11.12.2017, t. j. nasledujúcim dňom po uplynutí lehoty poskytnutej žalovanému vo výzve na vrátenie bezdôvodného obohatenia z 28.11.2017.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne plným úspechom žalobcu vo veci, z ktorého dôvodu mu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Proti tomuto rozsudku, v celom jeho rozsahu, podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne zmenu tak, že žaloba bude zamietnutá a žalovanému priznaná náhrada trov prvostupňového i odvolacieho konania. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvodil, že súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že konanie žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle ustanovenia § 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj neplatný právny úkon podľa § 39 O.z., nakoľko navýšenie úveru o 819 eur nebolo pri uzatváraní úverovej zmluvy dohodnuté určite a zrozumiteľne. Na základe toho priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré malo presahovať istinu poskytnutého úveru a to bez ohľadu na spochybňovanie výšky žalovanej sumy zo strany žalovaného, ktorý rozporoval výšku žalovaného bezdôvodného obohatenia vzhľadom na predložené dôkazy. Žalovaný so záverom súdu nesúhlasí, nakoľko zastáva názor, že jeho rozhodnutie nie je v súlade s predloženými dôkazmi. V úverovej zmluve je výška poskytnutého úveru uvedená v sume 5.482,40 eur. Táto suma pozostáva zo samotnej istiny vo výške 5482,40 eur (predajná cena 6.853 eur vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb – 1.370,60 eur, ktoré klient zaplatil v hotovosti= 5.482,40 eur) čo predstavuje reálne preplatenú výšku úveru. K žiadnemu zavádzaniu zo strany žalovaného nedošlo, nakoľko žalobca presne vedel, v akej výške mu bude úver poskytnutý a on sám s touto výškou súhlasil. V

bode 3.4 úverovej zmluvy je totiž presne uvedená celková výška úveru ako suma 5.482,40 eur, žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Citoval § 2 písm. I/ ZoSÚ. V prípade pochybností s reálnou výškou predajnej ceny žalovaný poukazuje na faktúru predávajúceho - spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. na sumu 6.853 eur, ktorú žalobca ako klient podpísal (na strane č. 2). V samotnej faktúre sú uvedené položky: motorové vozidlo, Príprava vozidla k predaju + Služba, Carlife Garance, balíček povinnej výbavy a čierne koberce do auta. Žalobca mal preto jednoznačnú vedomosť o tom, čo je predmetom kúpno-predajného vzťahu medzi ním a predajcom. Žalobca ako klient bol v čase uzatvárania úverovej zmluvy osobou plne spôsobilou na právne úkony, je preto nespochybniteľné, že pokiaľ nejaký zmluvný kontrakt odsúhlasil a svojím podpisom potvrdil, takáto skutočnosť nesie so sebou právne následky. Žalobca vyhotovenú faktúru podpísal pod celkovým vyčíslením sumy na úhradu, je preto nepravdivým a zavádzajúcim tvrdenie, že vyfakturovaná suma bola umelo navýšená a žalobca o tom nemal vedomosť ako aj tvrdenie, že nebola zmluvnými stranami podpísaná. Rovnaká suma bola uvedená aj v úverovej zmluve a taktiež v Protokole o prevzatí motorového vozidla. Žalobca teda podpísal na znak súhlasu minimálne tri dokumenty, v ktorých bola uvedená celková kúpna cena vo výške 6.853 eur. Predmetom kúpnej zmluvy bol v zmluve špecifikovaný automobil spolu s jeho súčasťami a príslušenstvom. Predmetom úverovej zmluvy bol predmet financovania vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb. Žalobca mal už priamo z úverovej zmluvy vedomosť, že v prípade účtovania ďalších služieb zo strany predajcu budú tieto taktiež predmetom financovania prostredníctvom úverovej zmluvy. Rovnako nie je povinnosťou predajcu, aby do kúpnej zmluvy okrem motorového vozidla uvádzal aj ďalšie služby. Nie je žiadnym zákonom zakázané, aby si kupujúci a predávajúci okrem písomne dojednaného predmetu kúpnej zmluvy dohodli ústne aj kúpu doplnkových služieb, ktoré sú presne špecifikované vo faktúre. Žalobca bol o týchto službách informovaný a po ich odsúhlasení boli uvedené aj priamo vo faktúre. Žalovaný svoje tvrdenie o výške poskytnutého úveru taktiež podložil aj výpisom z účtu, preto zastáva názor, že v konaní uniesol tak bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno o správnosti výšky poskytnutého úveru.

Tvrdenia žalobcu o jeho „hypotetickej predstave o výške úveru“ sú vyslovene zavádzajúce a bez akéhokoľvek reálneho podloženia relevantným dôkazom. Žalobca v konaní spochybňuje výšku úveru uvedenú v úverovej zmluve a taktiež vyfaktúrovanú sumu vo faktúre zo spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. Žalovanému preto nie je zrejmé, prečo do akéhokoľvek zmluvného vzťahu vôbec vstupoval, pokiaľ nedošlo (podľa jeho prezentácie) ku konsenzu už v základnej náležitosti akou je kúpna cena. Pokiaľ s jednotlivými vyčíslenými položkami nesúhlasil, žalovanému nie je známe z akého dôvodu jednotlivé listiny (na znak svojho súhlasu s v nich uvedenými položkami) vôbec podpísal. Nie je povinnosťou a tiež ani právom žalovaného, ako poskytovateľa úveru, dopytovať sa dodatočne po doručení faktúry žalobcu ako klienta, či si chce naozaj zakúpiť všetko, čo je uvedené vo faktúre a či s vyfakturovanou sumou súhlasí. Výška celkovej kúpnej ceny je uvedená vo faktúre vyhotovenej predajcom, ktorú žalobca ako klient podpísal, čo znamená, že sa s ňou oboznámil a s výškou vyfaktúrovanej ceny súhlasil. Po podpísaní faktúry žalobcom ako klientom je táto spolu s úverovou zmluvou zasielaná na preplatenie veriteľovi. Veriteľ teda nemá absolútne žiadny dosah na položky uvedené vo faktúre, ktorú len prepláca, ale nevyhotovuje. Je preto nevyhnutné striktno rozlišovať vzťah medzi predávajúcim – spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. a žalobcom ako kupujúcim a ďalší vzťah medzi poskytovateľom úveru - spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a klientom ako dlžníkom, nakoľko ide o samostatné podnikateľské subjekty, so samostatným IČOM, samostatnými a najmä odlišnými podnikateľskými aktivitami a predmetom činnosti. Pokiaľ mal žalobca výhrady k vyfakturovaným položkám zo strany predajcu, žalovaný namieta svoju pasívnu legitimitáciu v tomto konaní, keďže na predmet faktúry ani kúpnej zmluvy dosah nemá. Je v absolútnom rozpore so zásadou právnej istoty, ak sa zmluva uzatvorená slobodne vážne a dobrovoľne spochybňuje len na základe ničím nepodloženého tvrdenia jednej zmluvnej strany, ktorá má z toho vyťažiť pre seba neoprávnený úžitok. Žalovaný dal do pozornosti aj odôvodnenie Uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 31.3.2021 v konaní vedenom pod sp.zn. 2CoCsp/19/2020 v ktorom uvádza nasledovné: „Opodstatnené sú aj odvolacie námietky žalovaného voči správnosti a úplnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie a jeho právnomu posúdeniu veci, pretože súd bez riadneho zistenia skutočností rozhodných v zmysle hmotného práva žalobe vyhovel, nevenujúc pozornosť obrane žalovaného, na ktorú vôbec nereagoval. Súd prvej inštancie sa v zásade stotožnil s názorom žalobcu, že ak kúpna zmluva obsahuje prejav vôle žalobcu získať úver vo výške doplatku kúpnej ceny za motorové vozidlo v sume 5.879,70 eur, no v zmluve o úvere je uvedená výška úveru 6.172,20 eur, došlo k nezhode prejavu vôle medzi stranami sporu ohľadom výšky úveru, a suma úveru nie je ani určito dojednaná. Súd prvej inštancie však opomenul, že aj keď ide o časovo a vecne na seba nadväzujúce právne úkony, len odlišnosť zostatku kúpnej ceny, ktorá mala byť hradená úverom v porovnaní s výškou samotného úveru, nezakladá

dôvody pre konštatovanie neurčitosti zmluvy o úvere, alebo nezhody vôle s jej prejavom. K takému záveru nemožno dospieť bez riadne vykonaného dokazovania, ak žalovaný tvrdí, že žalobca namietá, poukajúc na fakt, že celková suma, ktorú bol žalobca povinný v súvislosti s kúpou motorového vozidla uhradiť bola vyššia, než zostatok kúpnej ceny motorového vozidla uvedený v kúpnej zmluve, ktorá vyššia suma bola aj predmetom úverovej zmluvy. Súd nijako nevysvetľuje z čoho vyvodil záver, že nedošlo k zhodnému prejavu vôle strán, alebo že výška úveru je neurčitá, ak táto je celkom nepochybným a zrozumiteľným spôsobom v zmluve o úvere vyjadrená. Podľa znenia úverovej zmluvy (č.l. 30 a nasl. spisu) predmetom financovania bolo motorové vozidlo vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom k vozidlu. Ako konečná cena vrátane všetkých účtovaných služieb predmetu financovania je v úverovej zmluve uvedená suma 7.262 €. Zohľadniac časť kúpnej ceny vozidla uhradenú klientom v hotovosti 1.089,30 €, celková výška úveru predstavovala 6.172,70 € a poplatok za poskytnutie úveru 200 €. Rozsah nákladov, ktoré mali byť zahrnuté v sume 7.262 € vyplývali z faktúry potvrdenej podpisom žalovaného (č.l. 100 spisu).“

Rovnaký právny názor prezentoval aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 11CoCsp/21/2021 v znení: „Odvolací súd poukazuje, že je potrebné rozlíšiť právny vzťah z kúpnej zmluvy a právny vzťah z úverovej zmluvy. Aj keď ide o zmluvy uzatvorené pri jednom rokovaní, každá z uzatvorených zmlúv má svoj osobitný právny režim. Väčšina skutočností, ktoré žalobca namietá a odvodzuje od nich neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa dotýka uzatvorenej kúpnej zmluvy, ktorá však bola uzatvorená s predávajúcim – spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorá nie je účastníkom tohto konania. Z písomne uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, jednoznačne vyplýva celková výška úveru, ktorá bola žalobkyni ako spotrebiteľke poskytnutá. Je to suma 4.700,- eur, pričom predmet financovania je dohodnutý tak, že je ním motorové vozidlo vrátane prípadných doplnkových služieb poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu. Vyjadrenie celkovej výšky úveru v bode 3.1 zmluvy – 4.700,- eur je celkom jednoznačné a z obsahu celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno vyvodiť, že by táto suma zahŕňala služby spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Práve predchodkyňa žalobcu svoju vôľu byť úverovou zmluvou viazaná vyjadrila podpisom úverovej zmluvy. V súdnej veci je potrebné rozlíšiť právny vzťah z kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy. Veriteľ z úverovej zmluvy na príkaz dlžníka – právnej predchodkyne žalobcu, uhradil na účet predávajúceho sumu podľa faktúry predávajúceho motorového vozidla odsúhlasenú žalobcom. Či boli služby ku kúpe motorového vozidla predávajúcim dodané, resp. či išlo o vyžiadané alebo nevyžiadané služby, by mohol súd skúmať len vo vzťahu medzi účastníkmi kúpnej zmluvy, teda medzi právnou predchodkyňou žalobcu a spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., čo však nie je predmetom tohto konania. Odvolaním vytýkané skutočnosti ohľadne nevyžiadania doplnkových služieb, resp. ich nedodania, prípadne neurčitosti sa dotýkajú právneho vzťahu právnej predchodkyne žalobcu a spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorá nie je účastníkom tohto konania. Odvolací súd konštatuje, že rovnako ako súd prvej inštancie nezistil dôvody, ktoré by zakladali bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V konaní nebolo spochybnené, že žalovaný vyplatil na úhradu kúpnej ceny v prospech právnej predchodkyne žalobcu sumu 4.700,- eur tak, ako sa úverovou zmluvou na to zaviazal. Keďže cena doplnkových služieb bola dohodnutá v inom právnom vzťahu, v právnom vzťahu s predajcom, nemožno konštatovať, že išlo o doplnkové služby alebo o náklady spojené s úverom, preto nebol dôvod zohľadniť tieto doplnkové služby do výpočtu RPMN. Odvolací súd nezistil žiadny dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“

Žalovaný poukázal na to, že ani ochrana spotrebiteľov nemôže byť bezbrehá. Právne predpisy ustanovujú podmienky, za akých sa môžu úvery poskytovať. Avšak aj tu sa prax vyvíja, čo je zrejme aj zo zmien v jednotlivých zákonoch resp. v prijímaní nových zákonov, ktoré nahrádzajú tie staré. Rovnako tomu nasvedčuje aj právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z., v § 2 písm. l) – celková výška spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný považuje výšku poskytnutého úveru za nepochybné podloženú dôkazmi a preto uvedenú v správnej výške.

Žalovaný v konaní jednoznačne a nepochybniteľne preukázal, že výška poskytnutého úveru v žalovanej úverovej zmluve bola stanovená na základe faktúry predávajúceho, ktorú žalobca na znak súhlasu s v nej uvedenými položkami podpísal. Uvedenú faktúru žalovaný predložil, taktiež podložil svoje tvrdenie o výške poskytnutého úveru aj výpisom z účtu.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. Uviedol, že v obsahu odvolania žalovaný uvádza rovnaké argumenty ako pred súdom prvej inštancie, na ktoré v obsahu odôvodnenia rozhodnutia dostal odpoveď. Žalovaný sa nezúčastnil pojednávania, na

ktorých bol vykonávaný i výsluch žalobcu ohľadom okolností na uzatvorenie Zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania. Rovnako žiadnymi relevantnými dôkazmi nespochybnil tvrdenia žalobcu o tom, že by mal žalobca záujem o akékoľvek doplnkové služby. Vo vyjadrení z 25.5.2021 mohol žalovaný procesne reagovať na všetky tvrdenia uvádzané nielen právnym zástupcom, ale i žalobcom na uskutočnenom pojednávaní dňa 1.4.2021 nakoľko ako vyplýva z obsahu zápisnice, táto bola žalovanému doručovaná. Žalovaný poukazuje na bod 3.4 Zmluvy, kde má byť presne uvedená celková výška úveru ako suma 5.482,40 eur, tvrdí že žalobca bol s touto výškou oboznámený, s obsahom zmluvy súhlasil, na znak čoho ju podpísal, a neskôr aj plnil. Žalobca poukazuje na to, že sa so žalovaným (prostredníctvom za žalovaného konajúcej osoby) v Kúpnej zmluve z 9.11.2013 dohodli na tom, že doplatkom kúpnej ceny predmetu financovania (automobilu) bude suma (po odpočítaní sumy uhradenej žalobcom pri podpise kúpnej zmluvy) 4.663,40 eur a táto suma bude uhradená predávajúcemu prostredníctvom úveru č. SUA13/005482 z 9.11.2013, kde žalovaný vystupuje ako veriteľ. Žalobca ako spotrebiteľ podpisom kúpnej zmluvy prejavil vôľu uzavrieť so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške zodpovedajúcej tomuto doplatku. S poukazom na bod 2. a 2.1 Úverovej zmluvy z 9.11.2013, z ktorej vyplýva zmena obsahu pojmu - Predmet financovania - tak, že " Predmetom financovania podľa tejto zmluvy je motorové vozidlo, vrátane prípadných doplnkových služieb, poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu". Uvedená formulácia nie je v žiadnom ustanovení zmluvnej dokumentácie vysvetlená, nie je zrejmy žiadny mechanizmus fungovania a v tejto súvislosti ad absurdum, ak by žalovaný prostredníctvom sprostredkovateľa mohol fakturovať akékoľvek plnenia v akejkoľvek výške, pričom nie je možné preskúmať mechanizmus určujúci navýšovanie spotrebiteľského úveru. Na základe uvedenej formulácie v Zmluve následne došlo (okrem predefinovania zmluvného dojednanie v kúpnej zmluve) k navýšeniu celkovej výšky spotrebiteľského úveru s označením ako Konečná cena (bod 3. Zmluvy) a žalovaný tak pôvodne dohodnuté dojednanie o doplatku kúpnej ceny automobilu z pôvodnej sumy 4.663,40 eur zmenil na sumu 5.482,40 eur. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred dodávateľom naformulované pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Pokiaľ je dojednanie v úverovej zmluve o celkovej výške spotrebiteľského úveru odlišné ako v kúpnej zmluve, ktorá je zmluvou závislou, musí byť z úverovej zmluvy zrejmy mechanizmus fungovania doplnkových služieb, ktoré boli takto žalobcovi fakturované. Zo zmluvy alebo jej prílohy musí spotrebiteľ získať informáciu o následkoch prijatia takýchto služieb s dopadom na celkovú výšku vlastného spotrebiteľského úveru, resp. musí dostať takú informáciu, z ktorej bude schopný posúdiť ekonomický dopad na vlastný úver, aby mohol urobiť informované rozhodnutie. Jediným podkladom, ktorý spája navýšenú sumu úveru v Zmluve ako rozdiel oproti kúpnej zmluve je faktúra, ktorá bola žalobcovi dňa 9.11.2013 spolu so všetkými listinami predložená na podpis, a v obsahu ktorej sú menované fakturované plnenia za „ prípadné doplnkové služby, poskytované dodávateľom k tomuto vozidlu“ v celkovej sume 819 EUR a uvedená faktúra je žalobcom podpísaná, rovnako osobou zastupujúcou žalovaného aj predávajúceho. Fakturované plnenia sú doplnkovými službami svojim charakterom už príslušenstvom predmetu financovania, ktoré niektoré ako vyplýva zo znenia kúpnej zmluvy boli už obsahom dojednanej kúpnej ceny – nepochybne z fakturovaných plnení sem možno zaradiť – čierne koberce do auta, balíček povinnej výbavy, príprava vozidla k predaju. Pokiaľ ide o službu Carlife Garance v sume 565 EUR nie je zrejmy obsah fakturovanej služby. S poukazom na priebeh zmluvnej kontraktácie, ktorá prebehla dňa 9.11.2013 v jedinom okamihu o čom žalobca pred súdom i vypovedal a čomu jednoznačne nasvedčuje i dátumová špecifikácia na listinách, pričom tieto tvrdenia neboli nijako popreté žalovaným, je zrejme, že žalobca s nákladom spojeným s doplnkovými službami, ktoré žalovaný započítal do celkovej výšky úveru, pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovaný nebol. Z bodu 7 žalovaným napádaného rozhodnutia jasne vyplýva, že: „Výsluchom žalobcu mal súd preukázané, že si bol kúpiť auto v spoločnosti AAA AUTO, auto si našiel cez internet, u predajcu čakal od 8.00 do 20.00 hod., dohodli sa, že kúpnu cenu bude platiť aj z úveru. Dokiaľ neboli podpísané papiere nebolo mu umožnené sa na auto ani pozrieť. O 20.00 hod. ho zavolala pani do kancelárie, pričom mala nachystané dve kôpky na podpis, jednu podpísal a druhú mu odovzdala, až potom dostal kľúče od auta. Žalobca uviedol, že im veril, bol už unavený, veľmi to neštudoval, pani mu k listinám nič nevysvetľovala, o doplnkové služby nežiadal, chcel len auto.“

Vo veci Maria Bucura c/a SC Bancpost SA, za účasti: Vasile Ciobanu C 348/14 zo dňa 9.7.2015, Súdny dvor uviedol že vnútroštátny súd musí zohľadniť všetky skutočnosti spojené s uzatvorením zmluvy. V tejto súvislosti mu prináleží overiť, či v prejednávanej veci boli spotrebiteľovi oznámené všetky skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na rozsah jeho záväzku, čím mu umožnili posúdiť najmä celkové náklady jeho pôžičky. Rozhodujúcimi pri tomto posúdení sú jednak otázka, či sú tieto podmienky vypracované jasne a zrozumiteľne, takže umožňujú priemernému spotrebiteľovi, posúdiť takéto náklady a jednak okolnosť

spojená s neposkytnutím v zmluve o spotrebiteľskom úvere informácií, ktoré sú vzhľadom na povahu tovaru alebo služieb, ktoré sú predmetom tejto zmluvy, považované za základné a najmä informácií uvedených v článku 4 smernice 87/102.

Rozpor je zjavný a nemožno mať pochybnosti o tom, že vzhľadom k tomu, že nebolo žalovaným relevantným spôsobom preukázané, že ide o žalobcom vyžiadané plnenia s poukazom na kogentné ustanovenie § 53 ods. 8 O.z., žalovaný v žiadnom prípade nebol oprávnený navýšiť v kúpnej zmluve dohodnutú celkovú výšku spotrebiteľského úveru, pričom aj následné plnenie (za fakturované plnenia doplnkových služieb) prípadnú na ťarchu žalovaného, ktorý netransparentným spôsobom navýšil celkovú výšku úveru, ktorú následne zaťažil takmer 38,295098 % úrokovou sadzbou na obdobie 7 rokov. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že absentuje akákoľvek zmluvná vôľa, resp. dohoda medzi žalobcom a žalovaným o tom, že celkovou výškou spotrebiteľského úveru je žalovaným v Zmluve uvádzaná „Konečná cena“ 6.853 eur, t. j. dohoda o výške spotrebiteľského úveru. Uvedené konanie je nepochybne spôsobilé ohroziť ekonomické záujmy spotrebiteľa v prípade, ak žalovaný do celkovej výšky úveru zahrnie „doplnkové služby poskytované dodávateľom“, ktoré napokon nie sú v zmysle § 2 písm. a/ ZoSÚ spotrebiteľským úverom, čo je tiež potrebné považovať za rozporné s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa. Pričom v tejto súvislosti nemožno opomenúť fakt vyplývajúci zo súdnych konaní (konajúcemu súdu predložené rozhodnutia) ohľadom spôsobu akým prebiehala zmluvná kontraktácia, pričom spotrebiteľa v podstate zhodne opísali spôsob konania splnomocneného zástupcu žalovaného – niekoľko hodinové čakanie na uzatvorenie zmluvy a prevzatie vozidla a s tým spojená enormná únava (pravdepodobne sledovaný cieľ oslabiť pozornosť spotrebiteľa), predloženie všetkej dokumentácie v jediný okamih, teda aby takto vyčerpaný spotrebiteľ nevyvíjal snahu skúmať zmluvné podmienky, existencie fakturovaných nevyžiadaných plnení, o ktoré nemali záujem ani ich nežiadali a pod. Dá sa preto usudzovať, že opísaný spôsob uzatvárania zmlúv bol vopred pripravený a naplánovaný.

Žalobca má za to, že podmienka, podľa ktorej mal spotrebiteľ zaplatiť tzv. „prípadné doplnkové služby poskytované dodávateľom“ bez akejkoľvek informácie o tom ako uvedený mechanizmus má fungovať vykazuje znaky neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 4 písm. a/ O.z. Vzhľadom k uvedenému žalobca má za to, že jednak konanie žalovaného pri poskytovaní spotrebiteľského úveru vykazuje znaky nekalej obchodnej praxe, to znamená praxe, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, a ktorá mohla podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe, ktorú žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti spotrebiteľom poskytuje, majúc za to, že ku konaniu v rozpore s odbornou starostlivosťou došlo zo strany žalovaného tým, že pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľné podmienky a spotrebiteľovi uprel právo na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím vybočil z pravidiel čestnej obchodnej praxe, lebo nedodržel úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Žalobca sa preto plne stotožňuje s obsahom odôvodnenia rozhodnutia v bode 19. Uvedeným konaním došlo zo strany žalovaného k porušeniu § 7 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého nekalé obchodné praktiky sú zakázané v nadväznosti na § 7 ods. 2 písm. a/ a c/ citovaného zákona, v zmysle ktorého za nekalú obchodnú praxu sa považuje obchodná praktika, ktorá je v rozpore s odbornou starostlivosťou a môže podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, za ktoré porušenie zákonných povinností zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu s poukazom na § 2 písm. b/, bod 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre priemerného spotrebiteľa je oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru vystupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, ktorá nie je dodržaná, ak žalovaný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru dojednal so spotrebiteľom neurčité podmienky, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnú podmienku a uprel spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaný poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával (doplatok ceny v sume 4.663,40 eur). Pokiaľ žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj sumu nevyžiadaných plnení za doplnkové služby (819 eur) postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 ZoSÚ.

Žalovaný poukazuje na faktúru predávajúceho - spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s. na sumu 6.853 eur, ktorú žalobca ako klient podpísal (na strane č. 2). V samotnej faktúre sú uvedené položky: motorové vozidlo, Príprava vozidla k predaju + Služba, Carlife Garance, balíček povinnej výbavy a čierne koberce do auta, žalobca mal preto podľa neho jednoznačnú vedomosť o tom, čo je predmetom kúpno-predajného vzťahu medzi ním a predajcom. K fakturovaným plneniam žalobca už opakovane uvádza, že žalovaný neargumentoval, ani nepreukázal aký zmluvný mechanizmus, ktorý by mal byť

pre spotrebiteľa nepochybne transparentný, oprávnil žalovaného na zmenu pôvodného dojednania o doplatku kúpnej ceny predmetu financovania, na ním zmenenú „Konečnú cenu“ Predmetu financovania, vyššiu o sumu 2.189,60 eur, ktorú napokon i úročil zmluvnou úrokovou sadzbou. Absentuje preukázanie akejkoľvek zmluvnej vôle, resp. dohody medzi žalobcom a žalovaným o tom, že celkovou výškou spotrebiteľského úveru je žalovaným v Úverovej zmluve uvádzaná „Konečná cena“ 6.853 eur, t. j. dohoda o výške spotrebiteľského úveru. Z bodu 19 odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by vopred pred podpísaním zmluvy náležitým spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval žalobcu o celkovej výške poskytnutého úveru a jeho náležitostiach, či vysvetlil, že predmetom financovania sú okrem kúpy vozidla aj doplnkové služby a z čoho tieto pozostávajú. Žalovaný tak navýšil celkovú výšku úveru o 819 eur, pričom nepreukázal, že by takémuto dojednaniu predchádzala dohoda strán. Preto fakturované plnenia sú svojou povahou žalobcom nevyžiadaným preto i fiktívnym plnením, čomu potom korešponduje aplikácia ust. § 52 ods. 8 O.z. a akékoľvek nároky žalovaného sú vylúčené. Žalovaný nepredložil resp. nepreukázal existenciu zmluvnej dokumentácie ohľadom doplnkových služieb, čo len podporuje teóriu o nekalosti praktiky žalovaného v spojení s priebehom uzatvorenia zmluvy. Sám žalovaný v obsahu odvolania poukazuje na to, že Predmetom kúpnej zmluvy bol v zmluve špecifikovaný automobil spolu s jeho súčasťami a príslušenstvom - Predmetom úverovej zmluvy bol predmet financovania vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb. Inak povedané sám žalovaný poukazuje na podstatu vady Zmluvy, ktorá je svojím predmetom dojednania odlišná od obsahu dojednania v kúpnej zmluve.

Keďže žalovaný tvrdí, že ako veriteľ nemá absolútne žiadny dosah na položky uvedené vo faktúre, ktorú len prepláca, ale nevyhotovuje ju a namieta svoju pasívnu legitimáciu v tomto konaní, keďže na predmet faktúry ani kúpnej zmluvy dosah nemá – potom žalobca opätovne uvádza nasledovné: Všetky listiny v priebehu konania predložené súdu sú datované na deň 9.11.2013. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že po niekoľko hodinovom čakaní na automobil, boli žalobcovi predložené všetky listiny v jeden okamihu na podpis. Tak ako z kúpnej zmluvy, úverovej zmluvy i ostatných listín predložených v priebehu konania vyplýva, že za predávajúceho a žalovaného konala jedna splnomocnená osoba (viď Kúpna zmluva) v spojení s bodom 1. Úverovej zmluvy – Zmluvné strany, kde je uvedené, že žalovaný bol zastúpený AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. Všetky listiny pripravovala, predkladala, podpisovala za predávajúceho a aj za žalovaného jediná osoba, zamestnanec predávajúceho (zrejme sprostredkovateľ). Uvedený záver potvrdzuje i zjavná zhoda podpisov na všetkých listinách, identický podpis za predávajúceho i žalovaného. Preto uvedený argument žalovaného neobstojí. Za žalovaného konala splnomocnená osoba, ktorá všetky listiny pripravila a žalobcovi predložila na podpis. V zmysle § 52a OZ je zrejme, že pri tom istom rokovaní boli uzatvorené (preukázateľne dve) spotrebiteľské zmluvy, z povahy ktorých vyplýva a stranám bol známy účel uzatvorených spotrebiteľských zmlúv, pri ich uzavretí zrejme vyplývalo, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv bol podmienkou vzniku ostatnej zmluvy. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

Hlavným predmetom plnenia mala byť individuálne dohodnutá výška úveru medzi spotrebiteľom a veriteľom (v tejto súvislosti doplatok kúpnej ceny automobilu). Žalobca poukazyval na konanie vo veci C-377/14, Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s. v ktorom jasne Súdny dvor Európskej únie uviedol, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

V nadväznosti na uvedené, z kúpnej zmluvy z 9.11.2013 vyplýva, že žalobca a žalovaný sa dohodli, že hlavný predmet plnenia (úver) predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania t.j. automobilu v kúpnej zmluve jasne uvedenej výške 4.663,40 eur. V kúpnej zmluve je tiež v bode 1. Predmet Zmluvy jasne uvedené, že v kúpnej cene automobilu je zahrnuté i príslušenstvo automobilu. Žalobca obsah kúpnej Zmluvy nikdy v priebehu konania nenapádal, práve naopak žalobca pri uzatváraní Zmluvy vychádzal výlučne z dojednaní uvedeného v kúpnej zmluve o tom, že hlavným predmetom úverovej zmluvy bude tvoriť „doplatok kúpnej ceny predmetu financovania“ t. j. automobilu v kúpnej zmluve jasne uvedenej výške 4.663,40 eur.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom

(§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veľa druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 2 písm. h/ a l/ ZoSÚ: Na účely tohto zákona sa rozumie h/ celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom; l/ celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 9 ods. 2 písm. g/ a j/ ZoSÚ: zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: g/ celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ a d/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, d/ v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Medzi stranami nebolo sporné (vzhľadom na právoplatne skončené konanie pred Okresným súdom Senica vedené pod sp. zn. 5Csp/83/2017 o vydanie bezdôvodného obohatenia), že predmetný úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V posudzovanej veci aj súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami konania neobsahuje podstatnú obligatórnu obsahovú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, teda (správny) údaj o celkovej výške úveru, ktorý pojem vykladal eurokonformne s poukazom na čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice, ako i rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-377/14 vo veci Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že údaj o celkovej výške úveru 5.482,40 eur v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezodpovedá reálnej výške poskytnutého úveru, ktorému zodpovedá suma 4.663,40 eur. V dôsledku uvedeného došlo aj k nesprávne uvedenému údajovi o RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru, došlo k podhodnoteniu RPMN. Na základe uvedeného tak správne konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami konania nespĺňa požiadavku obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, a to celkovej výšky úveru, a teda úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ).

Žalovaný v odvolaní poukazoval na vymedzenie predmetu úverovej zmluvy, ktorý podľa jeho názoru spočíval v predmete financovania vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb. Podľa článku 3.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobca (spotrebiteľ) žiadal o poskytnutie úveru na nákup predmetu financovania špecifikovaného v článku 2 tejto zmluvy. Podľa článku 2.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere predmetom financovania je motorové vozidlo, konkretizované v tejto zmluve. Označené motorové vozidlo tvorilo tiež predmet kúpnej zmluvy. Iný predmet financovania v článku 2 zmluvy o spotrebiteľskom úvere špecifikovaný nebol a predmetom kúpnej zmluvy (ktorá odkazovala na predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere) bolo len motorové vozidlo.

Z prejavu vôle zmluvných strán zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmý zmluvný konsenzus ohľadom financovania nákupu konkrétneho motorového vozidla. Financovanie iného predmetu kúpnej zmluvy zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyplývalo. Vo vzťahu k prípadným (potencionálnym) a nešpecifikovaným doplnkovým službám, sa len pripustila možnosť financovania.

V kúpnej zmluve bola uvedená kúpna cena motorového vozidla 6.034 eur, od ktorej bola odpočítaná spotrebiteľom zaplatená hotovosť 1.370,60 eur, ako aj označený zostatok kúpnej ceny 4.663,40 eur, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca a žalovaný dohodli na jej financovaní prostredníctvom úverových prostriedkov, poskytnutých žalovaným predmetnou úverovou zmluvou. Súd prvej inštancie tak dospel k správne mu záveru, že žalobca čerpal dohodnutý úver vo výške 4.663,40 eur a pokiaľ sa v iných listinách (faktúra, preberací protokol) uvádzajú ďalšie iné položky, predstavujúce poskytnuté služby treťou osobou ako predávajúcim, ich financovanie prostredníctvom predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázané nebolo.

Súd prvej inštancie správne uzavrel, že plnenie žalobcu žalovanému za navýšenie úveru o doplnkové služby k motorovému vozidlu vo výške 819 eur je plnením z neplatného právneho úkonu a na strane žalovaného preto došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, ktoré musí žalovaný v zmysle ust. § 451 O.z. vydať/vrátiť žalobcovi.

K poukazu žalovaného, že veriteľ nemá dosah na položky uvedené vo faktúre, ktorú len prepláca, ale nevyhotovuje, je potrebné uviesť, že rozhodujúcou pre vzťah spotrebiteľa a poskytovateľa finančnej služby je dohoda o predmete financovania v úverovej zmluve, ktorá bola v danom prípade preukázaná len vo vzťahu k motorovému vozidlu. Faktúra (účtovný doklad) však úverovú zmluvu, ani kúpnu zmluvu, nenahrádza. Vecná pasívna legitímácia žalovaného v danom spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola daná.

Vzhľadom k nepreukázaniu dohody medzi žalobcom a žalovaným o financovaní akýchkoľvek ďalších služieb poskytovaných predajcom, okrem financovania presne špecifikovaného motorového vozidla, poukaz v odvolaní na rozhodovaciu činnosť iných súdov, bol bez významu pre daný spor. Ak výška poskytnutého úveru mala byť stanovená na základe faktúry predávajúceho, nič nebránilo zmluvným stranám zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dohodnúť sa aj na financovaní konkrétnych reálne poskytnutých služieb (okrem financovania motorového vozidla), k čomu nedošlo.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie preskúmateľným spôsobom vyjadril všetky relevantné skutkové zistenia a právne závery ku ktorým dospel (na základe vyhodnotenia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany obidvoch strán konania). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (porov. napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/04, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 61/2010).

Na základe všetkého vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho, od rozhodnutia vo veci samej závislého, odvolaním žalovaného nespochybneného, výroku rozsudku o náhrade trov (prvoinštančného i odvolacieho sp. zn.9Co/103/2019) konania.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobca), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď odvolací súd nevidel v predmetnom spore žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)